

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 15 februarie 2017¹

Cauza C-579/15

**Openbaar Ministerie
împotriva
Daniel Adam Popławski**

[cerere de decizie preliminară formulată de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos)]

„Trimitere preliminară — Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 4 punctul 6 — Motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare — Punere în aplicare — Interpretare conformă — Aplicarea principiului supremației”

1. Prezenta cerere de decizie preliminară, adresată de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), a fost formulată în cadrul executării în Țările de Jos a unui mandat european de arestare emis la 7 octombrie 2013 de Sąd Rejonowy w Poznaniu (Tribunalul Districtual Poznań, Polonia) împotriva domnului Daniel Adam Popławski, resortisant polonez cu reședința în Țările de Jos, în scopul executării unei pedepse de un an închisoare.
2. Această cerere oferă Curții ocazia de a furniza precizări utile cu privire la condițiile în care un stat membru poate transpune în dreptul național motivul de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre², astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009³.
3. Un alt interes fundamental asociat cererii amintite este de a permite Curții să se aplece din nou asupra naturii și regimului juridic al deciziilor-cadru adoptate în temeiul fostului al treilea pilon al Uniunii Europene. Potrivit articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE, în versiunea rezultată din Tratatul de la Amsterdam, aceste instrumente, asemenea directivelor, sunt obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele. În schimb, ele nu pot avea efect direct. Deși, potrivit jurisprudenței Curții, caracterul obligatoriu al deciziilor-cadru are drept consecință o obligație de interpretare conformă, instanța de trimitere are îndoieli, în prezenta cauză, cu privire la posibilitatea de a interpreta dreptul său național în conformitate cu dreptul Uniunii. Pentru a oferi lămuriri acestei instanțe în caz de neconformitate cu Decizia-cadru 2002/584 a mecanismului național și de imposibilitate de a aplica principiul interpretării conforme, va fi necesară aprofundarea interpretării dispozițiilor care reglementează statutul juridic al deciziilor-cadru, indicând dacă autorităților judiciare naționale le este permis să lase neaplicate dispozițiile naționale neconforme.

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3.

3 — JO 2009, L 81, p. 24, denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”.

4. În prezentele concluzii, vom arăta, în primul rând, că articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să transpună motivul de neexecutare prevăzut la acest articol astfel încât:

- autoritatea judiciară să fie obligată să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, fără a putea aprecia, în funcție de situația concretă a persoanei, dacă executarea pedepsei în acest stat este de natură să favorizeze reinserția socială a acesteia;
- refuzul de a executa mandatul european de arestare să aibă ca efect doar faptul că acest stat membru se declară dispus să preia executarea pedepsei, fără ca această declarație să echivaleze cu un angajament de executare;
- autoritatea judiciară să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, în timp ce, pe de o parte, decizia de a prelua executarea pedepsei, care este adoptată după decizia de a refuza executarea, este condiționată de cerințe referitoare la existența și la respectarea unei convenții încheiate între statul membru emitent și statul membru de executare, precum și la cooperarea statului membru emitent, iar, pe de altă parte, refuzul de a executa mandatul nu este repus în discuție în cazul imposibilității de a prelua executarea pedepsei din cauza neîndeplinirii cerințelor impuse.

5. Vom susține, în al doilea rând, că dispozițiile articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată sunt lipsite de efect direct, că revine instanței naționale sarcina de a interpreta dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura posibilului, în conformitate cu dreptul Uniunii și că, în eventualitatea în care o astfel de interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională este obligată să lase neaplicate aceste dispoziții pentru incompatibilitate cu articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584.

I – Cadrul juridic

A – Dreptul Uniunii

1. Decizia-cadru 2002/584

6. Considerentele (1), (5)-(7) și (10) ale acestei decizii-cadru sunt redactate după cum urmează:

„(1) În conformitate cu concluziile Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul (35), ar trebui să fie eliminată, între statele membre, procedura formală de extrădare pentru persoanele care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive și să fie accelerate procedurile de extrădare privind persoanele bănuite că ar fi săvârșit o infracțiune.

[...]

(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere

inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

- (6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.
- (7) Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și, prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

[...]

- (10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. [...]"

7. Articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia-cadru menționată definește mandatul european de arestare și obligația de a-l executa după cum urmează:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”

8. Articolele 3 și 4 din Decizia-cadru 2002/584 sunt consacrate motivelor de neexecutare obligatorie și, respectiv, motivelor de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare.

9. Articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

[...]

6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern.”

2. Decizia-cadru 2008/909/JAI

10. Articolul 28 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană⁴ prevede:

„(1) Cererile primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu prezenta decizie-cadru.

(2) Cu toate acestea, orice stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru, să facă o declarație conform căreia, în situațiile în care hotărârea definitivă a fost emisă înaintea datei specificate, va continua, în calitate de stat emitent și de executare, să aplice instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate, aplicabile înainte de 5 decembrie 2011. În cazul formulării unei astfel de declarații, respectivele instrumente se aplică în situațiile menționate în raport cu toate celelalte state membre, indiferent dacă acestea au făcut sau nu aceeași declarație. Data respectivă nu poate fi ulterioară datei de 5 decembrie 2011. Declarația menționată se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Declarația poate fi retrasă oricând.”

B – Dreptul neerlandez

11. Overleveringswet (Legea privind predarea) din 29 aprilie 2004⁵ transpune în dreptul neerlandez Decizia-cadru 2002/584.

12. În versiunea anterioară *Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties* (Legea privind recunoașterea reciprocă și executarea pedepselor privative de libertate cu sau fără suspendarea executării) din 12 iulie 2012⁶, care a transpus Decizia-cadru 2008/909, articolul 6 din OLW prevedea:

„1. Predarea unui resortisant neerlandez poate fi autorizată în măsura în care aceasta este solicitată în scopul unei anchete penale îndreptate împotriva sa și în măsura în care, în opinia autorității judiciare de executare, este garantat că, dacă acesta este condamnat în statul membru emitent la o pedeapsă privativă de libertate cu executare pentru fapte pentru care predarea poate fi autorizată, acesta va putea executa condamnarea respectivă în Țările de Jos.

2. Predarea unui cetățean neerlandez nu este autorizată dacă aceasta este solicitată în scopul executării unei pedepse privative de libertate aplicate acestuia printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

3. În caz de refuz al predării întemeiat exclusiv pe dispozițiile articolului 6 alineatul 2 [...], Ministerul Public anunță autoritatea judiciară emitentă că este dispus să preia executarea hotărârii, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 11 din Convenția privind transferarea persoanelor condamnate sau în temeiul unei alte convenții aplicabile.

4. Ministerul Public informează imediat ministrul nostru cu privire la [...] orice refuz al predării comunicat împreună cu declarația, prevăzută la alineatul 3, potrivit căreia Țările de Jos sunt dispuse să preia executarea hotărârii străine.

4 — JO 2008, L 327, p. 27.

5 — Stb. 2004, nr. 195, denumită în continuare „OLW”.

6 — Stb. 2012, nr. 333.

5. Alineatele 1-4 se aplică de asemenea unui resortisant străin titular al unui permis de ședere pe durată nedeterminată, în măsura în care acesta poate fi urmărit în Țările de Jos pentru faptele care se află la baza mandatului european de arestare și în măsura în care, în ceea ce îl privește, este previzibil că nu va pierde dreptul de ședere în Țările de Jos ca urmare a unei pedepse sau a unei măsuri pronunțate împotriva sa după predare.”

13. De la intrarea în vigoare a Legii privind recunoașterea reciprocă și executarea pedepselor privative de libertate cu sau fără suspendarea executării, articolul 6 alineatul 3 din OLW are următorul cuprins:

„3. În caz de refuz al predării întemeiat exclusiv pe dispozițiile articolului 6 alineatul 2 [...], Ministerul Public anunță autoritatea judiciară emitentă că este dispus să preia executarea hotărârii.”

II – Procedura principală și întrebările preliminare

14. Prin hotărârea din 5 februarie 2007, rămasă definitivă la 13 iulie 2007, Sąd Rejonowy w Poznaniu (Tribunalul Districtual Poznań) a pronunțat împotriva domnului Popławski, resortisant polonez, o pedeapsă privativă de libertate de un an cu suspendare. Prin decizia din 15 aprilie 2010, aceeași instanță a dispus executarea pedepsei.

15. La 7 octombrie 2013, instanța menționată a emis un mandat european de arestare împotriva domnului Popławski în vederea executării acestei pedepse.

16. În cadrul procedurii principale privind executarea acestui mandat european de arestare, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) consideră că nu există alt motiv de neexecutare a mandatului în afara celui prevăzut la articolul 6 alineatele 2 și 5 din OLW în favoarea persoanelor care au reședința în Țările de Jos, situație în care se regăsește domnul Popławski, care a făcut dovada șederii sale legale în Țările de Jos pentru o perioadă neîntreruptă de cel puțin cinci ani.

17. Instanța de trimitere arată că, potrivit articolului 6 alineatul 3 din OLW, atunci când refuză executarea mandatului european de arestare, Țările de Jos se declară „dispuse” să preia executarea pedepsei în temeiul unei convenții încheiate între acest stat și statul membru emitent. Ea precizează că o astfel de preluare depinde, în cauza principală, de o cerere formulată în acest sens de Polonia și că legislația poloneză se opune unei astfel de cereri în ipoteza în care persoana în cauză este resortisant polonez.

18. Instanța de trimitere consideră, în aceste condiții, că refuzul predării ar putea conduce la impunitatea persoanei căutate, întrucât după pronunțarea hotărârii prin care este refuzată predarea, preluarea executării pedepsei s-ar putea dovedi imposibilă, ceea ce nu ar avea nicio incidență asupra deciziei de refuz, care nu poate face obiectul unei căi de atac ordinare.

19. Prin urmare, având îndoieli cu privire la conformitatea articolului 6 alineatele 2-4 din OLW cu articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, care nu permite refuzul predării decât în cazul în care statul membru de executare „se angajează” să execute pedeapsa în conformitate cu dreptul său intern, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

1) Poate un stat membru să transpună în dreptul său național articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel încât:

— autoritatea judiciară de executare competentă din respectivul stat membru să fie obligată necondiționat să refuze predarea, în scopul executării unei pedepse, a unui cetățean al statului membru de executare sau a unei persoane care are reședința în acest stat;

- acest refuz să reprezinte *ipso iure* un argument în favoarea disponibilității de a prelua executarea pedepsei privative de libertate la care a fost condamnat cetățeanul respectiv sau persoana rezidentă;
- decizia de preluare a executării pedepsei să fie luată [totuși] abia după refuzul predării în scopul executării pedepsei, iar adoptarea unei decizii în sensul punerii în executare să depindă 1) de existența unui temei înscris într-un acord valabil încheiat între statul membru emitent și statul membru de executare, 2) de condițiile prevăzute de acest acord și 3) de cooperarea statului membru emitent, de exemplu în sensul emiterii de către acesta a unei cereri corespunzătoare,

cu riscul ca, după ce a refuzat predarea în scopul executării pedepsei, statul membru de executare să se afle în imposibilitatea de a prelua punerea în executare, însă fără ca acest risc să afecteze în vreun fel obligația de a refuza predarea în scopul executării pedepsei?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

- a) instanța națională poate să aplice în mod direct dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, deși, conform articolului 9 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii [anexat la tratate], după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona această decizie-cadru va continua să producă efecte juridice până în momentul la care este abrogată, anulată sau modificată?
- b) în cazul unui răspuns afirmativ: articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 este suficient de clar și de previzibil încât să poată fi aplicat de instanțele naționale?

3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și la întrebarea a doua litera b): este permis ca un stat membru al cărui drept național condiționează preluarea executării unei pedepse privative de libertate aplicate în străinătate de existența unui temei înscris într-un acord corespunzător să transpună în dreptul național articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel încât articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru să ofere el însuși temeiul convențional cerut pentru evitarea pericolului de neexecutare a pedepsei rezultat din dispoziția din legea națională privind existența unui temei convențional?

4) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare și la întrebarea a doua litera b): este permis ca un stat membru să transpună în dreptul național articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru astfel încât pentru refuzul predării, în scopul executării unei pedepse, a unei persoane care are reședința în statul membru de executare și care este cetățean al unui alt stat membru se prevede condiția ca statul membru de executare să aibă competență asupra faptelor menționate în mandatul european de arestare și că nu trebuie să existe o piedică reală pentru o urmărire penală în statul membru de executare a persoanei rezidente în acest stat pentru aceste fapte (de exemplu refuzul statului membru emitent de a transmite statului membru de executare actele de urmărire penală), în timp ce aceste condiții nu există în privința refuzului predării, în scopul executării unei pedepse, a unui cetățean al statului membru de executare?”

III – Analiza noastră

A – Cu privire la prima întrebare preliminară

20. Prima întrebare preliminară se împarte în trei părți, care trebuie examinate separat.

1. Cu privire la prima parte a primei întrebări preliminare

21. Prin intermediul primei părți a primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă un stat membru poate transpune motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel încât autoritatea judiciară să fie obligată să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia.

22. Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că principiul recunoașterii reciproce, care constituie „piatra de temelie” a cooperării judiciare⁷ și stă la baza structurii acestei decizii-cadru⁸, implică, potrivit articolului 1 alineatul (2) din aceasta, că statele membre sunt în principiu obligate să dea curs unui mandat european de arestare.

23. Totuși, această recunoaștere nu implică o „obligație absolută” de executare a mandatului european de arestare emis, întrucât sistemul deciziei-cadru menționate, astfel cum reiese în special din articolul 4 din aceasta, „lasă statelor membre posibilitatea de a permite, în situații specifice, autorităților judiciare competente să decidă că o pedeapsă aplicată trebuie să fie executată pe teritoriul statului membru de executare”⁹.

24. Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 prevede în special un motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare în temeiul căruia „autoritatea judiciară” de executare „poate” refuza executarea unui astfel de mandat emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate atunci când persoana căutăată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă în conformitate cu dreptul său intern.

25. Deși Curtea a avut deja ocazia de a preciza conținutul acestei dispoziții, în special prin delimitarea domeniului de aplicare *ratione personae* al acesteia¹⁰ și prin stabilirea cerințelor de care poate fi condiționat refuzul de a executa mandatul¹¹, în schimb, ea nu s-a aflat încă în situația de a se pronunța în mod direct cu privire la aspectul dacă faptul că motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru are caracter facultativ înseamnă că autoritatea judiciară de executare trebuie sau nu trebuie să dispună de o marjă de apreciere atunci când decide cu privire la executarea mandatului european de arestare.

26. Problema care se ridică este aceea de a stabili ce trebuie să se înțeleagă prin caracterul „facultativ” al mandatului european de arestare. Această facultate este destinată statelor membre care, atunci când transpun Decizia-cadru 2002/584 în dreptul lor intern, pot decide să rețină sau să nu rețină motivele de neexecutare facultativă sau este atribuită autorității judiciare de executare, care ar dispune de o putere de apreciere pentru a decide să le rețină sau să nu le rețină în funcție de împrejurările specifice fiecărei spețe?

7 — A se vedea în special Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 28).

8 — A se vedea în special Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 30).

9 — A se vedea Hotărârea din 21 octombrie 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, punctele 50 și 51). A se vedea de asemenea Hotărârea din 28 iunie 2012, West (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, punctul 64).

10 — A se vedea Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437), Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616), și Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517).

11 — Curtea a precizat, în special, în Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, punctul 53) că statele membre nu pot să condiționeze aplicarea, în privința unui cetățean al Uniunii, a motivului de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată de cerințe administrative suplimentare, precum deținerea unei autorizații de ședere pe durată nedeterminată.

27. În Concluziile noastre prezentate la 24 martie 2009 în cauza Wolzenburg¹², am susținut că transpunerea în dreptul intern a motivului de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru nu este lăsată la discreția statelor membre, ci are caracter obligatoriu. În opinia noastră, autoritatea judiciară de executare trebuie să poată dispune, în dreptul intern, de posibilitatea de a se opune predării atunci când condițiile enunțate de această dispoziție sunt îndeplinite. Curtea pare a fi decis altfel, precizând în special în Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge¹³, că „în cazul în care¹⁴ un stat membru transpune articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 în dreptul său intern, acesta trebuie să țină seama de faptul că domeniul de aplicare al acestei dispoziții este limitat” *ratione personae*.

28. Facultatea de care dispun, potrivit Curții, statele membre de a transpune sau de a nu transpune în dreptul lor intern motivele de neexecutare facultativă nu înseamnă totuși că, atunci când optează pentru transpunerea articolului 4 din această decizie-cadru, ele pot interpreta termenii „poate refuza” în sensul că instituie o obligație pentru autoritățile lor judiciare de a refuza executarea mandatului european de arestare emis împotriva unei persoane care intră în domeniul de aplicare personal al acestei dispoziții. Deși, atunci când transpun această dispoziție, statele membre „dispun de o marjă de apreciere certă”¹⁵, nu este mai puțin adevărat că, potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă atât din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cea a principiului egalității că termenii unei dispoziții a dreptului Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă¹⁶.

29. Articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584 nu conține nicio trimitere la dreptul statelor membre și necesită, în consecință, o interpretare autonomă și uniformă care trebuie stabilită ținând seama în același timp de termenii acestei dispoziții, de contextul în care se înscrie, precum și de obiectivul urmărit de această decizie-cadru¹⁷.

30. În primul rând, în ceea ce privește titlul acestei dispoziții, trebuie arătat că adjectivul „facultativ” se raportează la „neexecutare”, iar nu la „motive”, de unde se deduce că tocmai refuzul de a executa mandatul este cel facultativ, prin opoziție cu situațiile de refuz obligatoriu prevăzute la articolul 3 din decizia-cadru menționată. Este necesar să se constate, în plus, că din articolul 4 primul paragraf din Decizia-cadru 2002/584 reiese că facultatea de a refuza executarea mandatului european de arestare este conferită în mod direct autorităților judiciare de executare naționale, care trebuie să dispună, așadar, de o putere de apreciere.

31. În al doilea rând, această interpretare a termenilor articolului 4 punctul 6 din această decizie-cadru este confirmată de contextul în care se înscrie această dispoziție. Astfel, decizia-cadru menționată are drept scop instituirea unui sistem de predare obligatorie între autoritățile judiciare ale statelor membre, căreia autoritatea judiciară de executare nu i se poate opune decât în temeiul unui motiv de neexecutare prevăzut în mod expres de Decizia-cadru 2002/584. În acest context, predarea constituie principiul, refuzul predării fiind conceput ca o excepție care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. Or, o dispoziție precum cea în discuție în litigiul principal, care impune autorității judiciare de executare să refuze executarea mandatului european de arestare referitor la un resortisant al statului membru de executare ori la o persoană care are reședința în statul menționat, privează, ca urmare a

12 — C-123/08, EU:C:2009:183.

13 — C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 35.

14 — Sublinierea noastră.

15 — A se vedea Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, punctele 33 și 37).

16 — A se vedea Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, punctul 42).

17 — A se vedea prin analogie Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 33), cu privire la interpretarea noțiunii „autoritate judiciară” care figurează la articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

caracterului său automat, această autoritate de posibilitatea de a ține seama de împrejurările, specifice fiecărei spețe, care ar putea-o determina să considere că nu sunt îndeplinite condițiile de refuz al predării. Prin transformarea unei simple facultăți într-o veritabilă obligație, o dispoziție de această natură transformă totodată excepția constituită de refuzul predării într-o normă de principiu.

32. În al treilea rând, faptul de a impune autorității judiciare de executare obligația de a refuza predarea persoanelor avute în vedere la articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru ar fi contrar obiectivului urmărit de aceasta.

33. Astfel cum a statuat deja Curtea, motivul de neexecutare facultativă prevăzut la această dispoziție are ca scop în special să permită autorității judiciare de executare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinserție socială ale persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta din urmă a fost condamnată¹⁸.

34. Importanța acordată de legiuitorul Uniunii obiectivului reinserției sociale este confirmată în mod explicit de alte instrumente de drept al Uniunii și în special de Decizia-cadru 2008/909, al cărui articol 3 alineatul (1) prevede că aceasta are drept scop „facilit[area] reabilitării sociale a persoanei condamnate”.

35. În opinia noastră, luarea în considerare a acestui obiectiv implică recunoașterea în favoarea autorității judiciare de executare a unei marje de apreciere pentru ca aceasta să poată stabili șansele efective de reinserție socială ale persoanei căutate în funcție de situația specifică și concretă a acesteia din urmă.

36. Aceasta este situația atunci când persoana căutată este resortisant al statului membru de executare, întrucât, deși această calitate demonstrează existența unei legături foarte puternice cu acest stat, ea nu poate echivala totuși cu o prezumție irefragabilă potrivit căreia executarea pedepsei în statul menționat este în mod necesar mai aptă să favorizeze reinserția socială a persoanei interesate. În Luarea noastră de poziție prezentată la 28 aprilie 2008 în cauza Kozłowski¹⁹ am arătat, așadar, în acest sens că obiectivul reinserției sociale, urmărit prin intermediul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, nu poate justifica situația în care un stat membru lasă autoritățile sale judiciare fără nicio putere de apreciere și că, atunci când mandatul european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privește un resortisant al statului membru de executare care se opune predării sale, autoritatea judiciară a acestui stat trebuie să poată verifica, în raport cu situația concretă a acestei persoane, dacă executarea pedepsei pe teritoriul statului respectiv este într-adevăr necesară pentru a favoriza reinserția socială a acesteia²⁰.

37. Trebuie admis de asemenea, dacă nu chiar *a fortiori*, că articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru trebuie interpretat în sensul că conferă autorității judiciare de executare o posibilitate de a opta pentru a refuza sau a nu refuza predarea atunci când mandatul european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privește o persoană care, fără a fi resortisant al statului membru de executare, rămâne sau are reședința în statul menționat. Astfel, pe de o parte, nici calitatea de rezident al statului membru de executare și nici cea de resortisant al acestui stat nu pot echivala cu o prezumție irefragabilă privind o șansă mai mare de reinserție socială în acest stat membru. Pe de altă parte, stabilirea aspectului dacă persoana căutată rămâne pe teritoriul statului membru de executare implică efectuarea unei aprecieri cu privire la existența și la intensitatea legăturilor persoanei căutate cu acest stat. În această privință, trebuie arătat că Curtea a statuat că, atunci când un stat membru a transpus articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 fără să fi prevăzut totuși condiții speciale

18 — A se vedea Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, punctul 45), Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, punctele 62 și 67), Hotărârea din 21 octombrie 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, punctul 52), și Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 32).

19 — C-66/08, EU:C:2008:253.

20 — Luarea de poziție în cauza Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:253, punctele 79 și 80).

referitoare la aplicarea acestei dispoziții, pentru a stabili dacă, într-un caz concret, între persoana căutată și statul membru de executare există legături care să permită să se constate că această persoană este rezident sau rămâne în acest stat în sensul articolului 4 punctul 6 din această decizie-cadru, revine autorității judiciare de executare sarcina de a efectua o apreciere globală a mai multe elemente obiective care caracterizează situația acestei persoane, printre care se numără în special durata, natura și condițiile șederii persoanei căutate, precum și legăturile familiale și economice pe care le întreține aceasta.

38. Aprecierea astfel efectuată pentru a stabili dacă persoana căutată intră în domeniul de aplicare *ratione personae* al articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată se suprapune cu cea care trebuie realizată pentru a verifica dacă executarea pedepsei în statul amintit este de natură să favorizeze reinsertia socială a acestei persoane.

39. Din aceste considerații deducem că autoritatea judiciară de executare trebuie să dispună de o putere de apreciere care să îi permită să facă sau să nu facă uz de facultatea care îi este recunoscută de a refuza executarea mandatului european de arestare, având în vedere obiectivul reinsertiei sociale.

40. În consecință, propunem să se răspundă la prima parte a primei întrebări preliminare că articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să transpună motivul de neexecutare prevăzut la acest articol astfel încât autoritatea judiciară să fie obligată să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, fără a putea aprecia, în funcție de situația concretă a persoanei, dacă executarea pedepsei în acest stat este de natură să favorizeze reinsertia socială a acesteia.

2. Cu privire la a doua parte a primei întrebări preliminare

41. Prin cea de a doua parte a primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă un stat membru poate transpune motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru astfel încât refuzul de a executa mandatul european de arestare să aibă ca efect doar faptul că acest stat membru se declară dispus să preia executarea pedepsei, fără ca această declarație să echivaleze cu un angajament de executare.

42. Din indicațiile furnizate de instanța de trimitere, precum și din precizările aduse în cadrul ședinței de Openbaar Ministerie (Ministerul Public, Țările de Jos) reiese că, în sistemul prevăzut de dreptul național, autoritatea judiciară de executare este obligată să refuze executarea mandatului european de arestare înainte chiar de a fi examinat aspectul dacă pedeapsa va putea fi executată efectiv în Țările de Jos, autoritatea competentă să dea decizia finală în materie fiind Minister van Veiligheid en Justitie (ministrul securității și al justiției). Astfel, în acest sistem, executarea pedepsei în Țările de Jos nu este o condiție a refuzului predării, care nu este repus în discuție în cazul în care se dovedește că pedeapsa nu va putea fi executată în Țările de Jos.

43. Examinarea deciziei-cadru menționate permite să se afirme că un sistem precum cel prevăzut de dreptul neerlandez nu este compatibil cu sistemul de predare organizat de acest instrument.

44. Trebuie arătat, în primul rând, că acest articol condiționează facultatea instanței de a refuza executarea mandatului european de arestare de cerința dublă, pe de o parte, ca persoana căutată să fie resortisant al statului membru de executare ori să rămână sau să aibă reședința în statul menționat și, pe de altă parte, ca acest stat să se angajeze să execute pedeapsa sau măsura de siguranță în conformitate cu dreptul său intern.

45. Reiese din însuși modul de redactare a acestei dispoziții că refuzul de a executa un mandat european de arestare presupune în schimb un veritabil angajament unilateral al statului membru de executare de a recunoaște hotărârea și de a asigura executarea pedepsei.

46. Or, declarația prin care ministerul public se declară dispus să preia executarea pedepsei nu îndeplinește această cerință, deoarece nu prezintă caracterul unei decizii, ci pe cel al unei simple manifestări de intenție, care trebuie să fie urmată de o veritabilă decizie adoptată de Minister van Veiligheid en Justitie (ministrul securității și al justiției). Astfel, în procedura prevăzută la articolul 6 din OLW, preluarea executării pedepsei nu este o condiție, certă și obligatorie, a refuzului predării, ci o consecință, eventuală și facultativă, a acestuia.

47. Este necesar a aminti, în al doilea rând, că motivul de neexecutare facultativă enunțat la această dispoziție are în special drept scop să faciliteze reinsertia socială a persoanei care execută o pedeapsă cu închisoarea, permițându-i să efectueze această pedeapsă în statul membru în care șansele sale de reinsertie socială sunt cele mai ridicate. Această posibilitate de refuz nu autorizează statul membru de executare să scutească resortisanții săi sau persoanele care rămân sau care au reședința pe teritoriul său de executarea pedepsei la care au fost condamnate în statul membru emitent.

48. Se impune să se constate, în al treilea rând, că un sistem în care refuzul de a executa un mandat nu este condiționat de angajamentul de a executa pedeapsa este în contradicție totală cu logica sistemului de predare prevăzut de Decizia-cadru 2002/584. În timp ce acest sistem, care urmărește să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară pentru a contribui la realizarea obiectivului stabilit pentru Uniune, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, este întemeiat pe principiul recunoașterii reciproce, care implică, potrivit articolului 1 alineatul (2) din această decizie-cadru, că statele membre sunt în principiu obligate să dea curs unui mandat european de arestare, sistemul prevăzut de OLW are drept rezultat, dimpotrivă, faptul că permite statului membru de executare să nu recunoască hotărârea de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate pronunțată în statul membru emitent. Neexecutarea pedepsei pronunțate este similară unei reformări a acesteia, în sine contrară principiului recunoașterii reciproce și întemeiată, în plus, pe o condiție de cetățenie sau de reședință ea însăși discriminatorie.

49. Având în vedere considerațiile care precedă, concluzionăm că articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să transpună motivul de neexecutare prevăzut la acest articol astfel încât refuzul de a executa mandatul european de arestare să aibă ca efect doar faptul că acest stat membru se declară dispus să preia executarea pedepsei, fără ca această declarație să echivaleze cu un angajament de executare.

3. Cu privire la a treia parte a primei întrebări preliminare

50. Prin cea de a treia parte a primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă un stat membru poate transpune motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel încât autoritatea judiciară să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, în timp ce, pe de o parte, decizia de a prelua executarea pedepsei, care este adoptată după decizia de a refuza executarea, este condiționată de cerințe referitoare la existența și la respectarea unei convenții încheiate între statul membru emitent și statul membru de executare, precum și la cooperarea statului membru emitent, iar, pe de altă parte, refuzul de a executa mandatul nu este repus în discuție în cazul imposibilității de a prelua executarea pedepsei din cauza neîndeplinirii cerințelor impuse.

51. Așa cum reiese din decizia de trimitere, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) pornește de la premisa că preluarea executării pedepsei pronunțate la 5 februarie 2007 împotriva domnului Popławski trebuie să respecte normele prevăzute la articolul 6 alineatul 3 din OLW, care fac trimitere la existența unui temei juridic într-o convenție mai degrabă decât la noile dispoziții adoptate în cadrul transpunerii Deciziei-cadru 2008/909.

52. Această premisă este contestată în mod indirect de Comisia Europeană, care, atât în observațiile scrise, cât și în cele orale, a făcut referire la Decizia-cadru 2008/909, pe care a considerat-o, așadar, în mod implicit ca fiind aplicabilă *ratione temporis* litigiului principal.

53. În această privință, este necesar a aminti că, deși articolul 28 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909 prevede că cererile de recunoaștere și de executare a condamnărilor primite după 5 decembrie 2011 sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu această decizie-cadru, articolul 28 alineatul (2) din decizia-cadru menționată autorizează totuși orice stat membru să facă o declarație având ca efect amânarea aplicării acesteia.

54. Dificultatea provine din faptul că, în conformitate cu modul de redactare a articolului 28 alineatul (2) din Decizia-cadru 2008/909, declarația trebuie să fie efectuată „la adoptarea [...] decizi[e]i-cadru”. Or, reiese că declarația Regatului Țărilor de Jos a fost trimisă Consiliului la 24 martie 2009, apoi a fost difuzată ca document al Consiliului la 30 aprilie 2009, înainte de a fi publicată în Jurnalul Oficial la 9 octombrie 2009, în timp ce declarația Republicii Polone a fost primită de Consiliu la 23 februarie 2011, apoi a fost difuzată ca document al Consiliului la 28 februarie 2011, înainte de a fi publicată în Jurnalul Oficial la 1 iunie 2011.

55. În conformitate cu teza pe care am susținut-o în Concluziile prezentate la 12 octombrie 2016 în cauza van Vemde²¹, considerăm că tardivitatea declarațiilor Regatului Țărilor de Jos și Republicii Polone le privează de efectele lor juridice, astfel încât recunoașterea și executarea condamnărilor pronunțate împotriva domnului Popławski ar trebui să se supună normelor adoptate de Țările de Jos în aplicarea Deciziei-cadru 2008/909.

56. Oricare ar fi perspectiva din care Curtea va decide în cele din urmă să examineze problema, considerăm că răspunsul trebuie să fie același, dispoziții precum cele adoptate de legiuitorul neerlandez atât anterior, cât și ulterior Deciziei-cadru 2008/909 atrăgând dispariția angajamentului de a executa pedeapsa prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584.

57. Astfel cum am subliniat deja²², această dispoziție trebuie înțeleasă în sensul că refuzul de a executa mandatul european de arestare trebuie să presupună în schimb angajamentul statului membru de executare de a proceda la executarea pedepsei sau a măsurii de siguranță pronunțate în statul membru emitent al mandatului. Așa cum arată chiar Comisia, punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce și necesitatea eliminării oricărui risc de impunitate implică să se considere că, în cazul în care preluarea executării pedepsei de statul membru de executare nu este posibilă din orice motiv, mandatul european de arestare trebuie să fie executat.

58. Reiese de aici că orice refuz al predării trebuie să fie precedat de verificarea de către autoritatea judiciară de executare a posibilității de a executa în mod real pedeapsa în conformitate cu dreptul său intern.

21 — C-582/15, EU:C:2016:766.

22 — A se vedea punctul 49 din prezentele concluzii.

59. În cazul în care acest drept trimite în mod valabil la convențiile în materia preluării executării pedepsei aplicabile anterior regimului instituit prin Decizia-cadru 2008/909, impunând astfel o colaborare între statul membru emitent și statul membru de executare, autoritatea judiciară de executare nu poate refuza executarea mandatului european de arestare decât în cazul în care cele două state membre implicate convin cu privire la preluarea executării pedepsei.

60. În cazul în care dreptul intern transpune regimul instituit de Decizia-cadru 2008/909, refuzul predării presupune ca toate condițiile prevăzute de această decizie-cadru să fie întrunite pentru ca pedeapsa pronunțată de statul membru emitent să poată fi executată de statul membru de executare a mandatului european de arestare. Altfel spus, statul membru de executare a mandatului european de arestare nu poate refuza predarea decât în ipoteza în care nu intenționează să se prevaleze de unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 9 din Decizia-cadru 2008/909.

61. Trebuie arătat, în acest sens, că articolul 25 din această decizie-cadru, intitulat „Executarea sentințelor ca urmare a unui mandat european de arestare”, prevede că, „[f]ără a aduce atingere Deciziei-cadru 2002/584 [...], dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care sunt *compatibile*²³ cu dispozițiile [acestei decizii-cadru], executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) din decizia-cadru respectivă”. Potrivit considerentului (12) al Deciziei-cadru 2008/909, „[a]ceasta înseamnă, printre altele, că, fără să aducă atingere [D]eciziei-cadru [2002/584], statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerecunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4) din prezenta decizie-cadru, drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru 2002/584 [...]”.

62. În opinia noastră, din articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909, lămurită prin considerentul (12) al acestei decizii-cadru, reiese cu claritate voința legiuitorului Uniunii de a nu admite posibilitatea unui stat membru de a refuza predarea persoanei căutate invocând condițiile de recunoaștere a deciziilor și de executare a pedepselor rezultate din transpunerea deciziei-cadru menționate. În cazul în care există un motiv de nerecunoaștere sau de neexecutare care împiedică statul membru de executare să se angajeze să execute pedeapsa, acest stat membru nu are, așadar, decât alternativa de a executa mandatul european de arestare și, prin urmare, de a preda persoana căutată.

63. Deducem din considerațiile care precedă că articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să transpună motivul de neexecutare prevăzut la acest articol astfel încât autoritatea judiciară să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, în timp ce, pe de o parte, decizia de a prelua executarea pedepsei, care este adoptată după decizia de a refuza executarea, este condiționată de cerințe referitoare la existența și la respectarea unei convenții încheiate între statul membru emitent și statul membru de executare, precum și la cooperarea statului membru emitent iar, pe de altă parte, refuzul de a executa mandatul nu este repus în discuție în cazul imposibilității de a prelua executarea pedepsei din cauza neîndeplinirii cerințelor impuse.

23 — Sublinierea noastră.

B – *Cu privire la a doua și la a treia întrebare preliminară*

64. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări preliminare, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dispozițiile articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 pot avea efect direct și, în caz contrar, dacă normele naționale pot face obiectul unei interpretări conforme cu aceste dispoziții în sensul că, atunci când un stat membru condiționează preluarea executării pedepsei privative de libertate de existența unui temei juridic înscris într-o convenție internațională, acest articol constituie el însuși temeiul convențional impus de dreptul intern.

65. Trebuie arătat că această decizie-cadru este lipsită de efect direct, întrucât a fost adoptată în temeiul fostului al treilea pilon al Uniunii, în special în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE, în versiunea rezultată din Tratatul de la Amsterdam, care prevede, pe de o parte, că deciziile-cadru sunt obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele și, pe de altă parte, că deciziile-cadru nu pot avea efect direct.

66. Mai trebuie amintit că, potrivit articolului 9 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii²⁴, anexat la tratate, efectele juridice ale actelor instituțiilor, ale organelor, ale oficiilor sau ale agențiilor Uniunii adoptate în temeiul Tratatului UE înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona sunt menținute atât timp cât nu vor fi fost abrogate, anulate sau modificate în temeiul tratatelor.

67. Or, decizia-cadru menționată nu a făcut obiectul unei astfel de abrogări, anulări sau modificări ulterior intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, cu precizarea, în această privință, că, deși Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale²⁵ consolidează în mod substanțial dreptul la informare recunoscut oricărei persoane suspectate sau acuzate, articolul 5 din această directivă se limitează să prevadă, în ceea ce privește procedura privind mandatul european de arestare, că persoanelor care sunt arestate în scopul executării unui astfel de mandat trebuie să li se furnizeze cu promptitudine o Notă privind drepturile corespunzătoare, cuprinzând informații despre drepturile lor „în conformitate cu legislația de punere în aplicare a [d]eciziei-cadru [...] în statul membru de executare”. Prin urmare, Directiva 2012/13 nu modifică nici formal și nici din punctul de vedere al conținutului Decizia-cadru 2002/584, care continuă să producă efecte juridice în conformitate cu articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, în versiunea rezultată din Tratatul de la Amsterdam.

68. Începând cu Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino²⁶, constituie de asemenea o jurisprudență consacrată faptul că deciziile-cadru pot fi invocate în fața instanțelor statelor membre pentru a obține o interpretare conformă a dreptului național. Astfel, obligația de interpretare conformă nu depinde de eventualul efect direct al normei Uniunii, ci decurge din caracterul obligatoriu al acestei norme. Așa cum a precizat Curtea, „deși deciziile-cadru nu pot, în temeiul articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE [în versiunea rezultată din Tratatul de la Amsterdam], să aibă efect direct, caracterul lor obligatoriu determină totuși în privința autorităților naționale, în special a instanțelor naționale, o obligație de interpretare conformă a dreptului național”²⁷.

69. La aplicarea dreptului intern, instanța națională este obligată, așadar, în măsura posibilului, să interpreteze dispozițiile acestuia în lumina textului și a finalității deciziei-cadru în cauză pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Această obligație de interpretare conformă a dreptului național este „inerentă sistemului Tratatului FUE, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care

24 — JO 2016, C 202, p. 321.

25 — JO 2012, L 142, p. 1.

26 — C-105/03, EU:C:2005:386.

27 — A se vedea Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 53 și jurisprudența citată).

sunt sesizate”²⁸. Potrivit formulei Curții, obligația menționată impune ca instanțele naționale „să facă tot ce ține de competența lor”²⁹, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziei-cadru în discuție și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta”³⁰.

70. În plus, în Hotărârea din 19 aprilie 2016, DI³¹, Curtea a precizat că obligația de interpretare conformă impune instanțelor naționale să modifice sau să înlăture o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului intern incompatibilă cu dreptul Uniunii. Interpretarea conformă are astfel, într-o oarecare măsură, un efect de excludere a interpretării jurisprudențiale care încalcă dreptul Uniunii.

71. Totuși, principiul interpretării conforme cunoaște anumite limite, printre care în special aceea potrivit căreia acest principiu nu poate servi drept temei al unei interpretări *contra legem* a dreptului național³².

72. În cauza principală, instanța de trimitere nu împărtășește opinia Ministerului Public potrivit căreia o interpretare conformă ar fi posibilă și ar presupune doar ca articolul 6 alineatul 3 din OLV să fie interpretat în sensul că faptul de a se declara „dispus să preia executarea hotărârii” ar trebui considerat un veritabil angajament obligatoriu. Ea apreciază, dimpotrivă, că, întrucât legislația națională prevede pentru autoritatea judiciară de executare obligația de a refuza predarea fără a condiționa acest refuz de angajamentul de a executa pedeapsa, orice interpretare potrivit căreia refuzul executării ar fi condiționat de un astfel de angajament este în mod necesar o interpretare *contra legem*. În această privință, instanța amintită subliniază că legislația națională nu permite autorității judiciare de executare să se sustragă obligației de a refuza predarea atunci când se constată că Țările de Jos nu vor putea prelua executarea pedepsei.

73. Astfel, pentru ca dreptul național să poată face obiectul unei interpretări conforme cu dispozițiile pertinente ale dreptului Uniunii, ar trebui să se considere, după cum sugerează Ministerul Public, că declarația privind „[disponibilitatea] de a prelua executarea hotărârii” nu constituie o simplă manifestare de intenție, ci un veritabil angajament, asumat după verificarea aspectului că această preluare este într-adevăr posibilă, și că Minister van Veiligheid en Justitie (ministrul securității și al justiției) se află ulterior într-o situație de competență nediscreționară pentru a accepta sau a refuza preluarea menționată, fără a putea aprecia temeinicia acesteia.

74. Revine, în cele din urmă, instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă există o imposibilitate reală de a efectua o interpretare conformă cu dreptul național. În această privință, trebuie arătat că întrebarea instanței de trimitere referitoare la posibilitatea de a interpreta termenii „convenție aplicabilă”, care figurează la articolul 6 alineatul 3 din OLV, ca referindu-se la Decizia-cadru 2002/584 constituie o problemă de interpretare a dreptului național cu privire la care această instanță este singura competentă să se pronunțe. Prin urmare, nu este necesară abordarea acestei întrebări în prezentele concluzii.

75. Fără a anticipa interpretarea acesteia, trebuie subliniat că, în orice caz, o interpretare a dreptului neerlandez conformă cu această decizie-cadru presupune să se admită că termenii articolului 6 din OLV pot fi înțeleși în sensul că nu prevăd o obligație, ci o simplă facultate de care dispune autoritatea judiciară de a refuza executarea mandatului european de arestare, și că autorizează utilizarea acestei facultăți doar în cazul în care preluarea în Țările de Jos a executării pedepsei apare ca fiind într-adevăr posibilă.

28 — A se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 59 și jurisprudența citată).

29 — Sublinierea noastră.

30 — A se vedea Hotărârea din 28 iulie 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, punctul 33 și jurisprudența citată).

31 — C-441/14, EU:C:2016:278.

32 — A se vedea recent Hotărârea din 28 iulie 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, punctul 33 și jurisprudența citată).

76. Totuși, în măsura în care nu este cert că instanța de trimitere poate ajunge la o interpretare a dreptului său național conformă cu dreptul Uniunii, considerăm necesar să se stabilească, în ipoteza în care o astfel de interpretare conformă nu ar fi posibilă, care sunt consecințele concrete pe care instanța națională ar trebui să le deducă din lipsa conformității cu decizia-cadru menționată a dispozițiilor articolului 6 alineatele 2 și 3 din OLW.

77. În principiu, în măsura în care dispozițiile naționale în discuție nu se pretează la o interpretare conformă, instanța națională este obligată să le lase neaplicate, cu scopul de a aplica integral dreptul Uniunii.

78. În această privință, trebuie să se constate că, deși Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe cu privire la domeniul de aplicare juridic al instrumentelor adoptate în cadrul titlului VI din Tratatul UE, consacrat cooperării polițienești și judiciare în materie penală, ea s-a limitat totuși, în Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino³³, la a extinde principiul interpretării conforme la aceste instrumente, recunoscând că o decizie-cadru este comparabilă pe acest plan cu o directivă.

79. În schimb, Curtea nu s-a pronunțat încă cu privire la aspectul dacă neconformitatea cu o decizie-cadru a unei norme naționale determină pentru instanța națională obligația de a înlătura această normă națională atunci când nu poate face obiectul unei interpretări conforme.

80. Astfel cum am arătat în Luarea de poziție prezentată la 28 aprilie 2008 în cauza Kozłowski³⁴, motivele pentru care, în Hotărârea din 15 iulie 1964, Costa³⁵, Curtea a hotărât că statele membre, după ce au consimțit în mod liber la un transfer al competențelor lor către Comunitate, nu pot opune unui act comunitar obligatoriu un text din ordinea lor juridică internă, oricare ar fi acesta, pot fi transpuse unei decizii-cadru. În opinia noastră, o decizie-cadru, ca orice act de drept al Uniunii obligatoriu, are vocație de a prima în raport cu orice dispoziție de drept intern, oricare ar fi aceasta, chiar de natură constituțională sau aparținând unei legi fundamentale. Astfel, principiul supremației dreptului Uniunii impune instanței naționale să asigure efectul deplin al dreptului Uniunii, „înlăturând, din oficiu dacă este necesar, aplicarea oricărei dispoziții contrare a legislației naționale”³⁶.

81. Mai multe considerente militează în favoarea recunoașterii principiului supremației în privința deciziilor-cadru adoptate în cadrul celui de al treilea pilon³⁷.

82. Primul considerent este de ordin textual. Se impune, în această privință, constatarea potrivit căreia, cu excepția rezervei privind lipsa efectului direct al deciziilor-cadru, legiuitorul Uniunii a calchiat regimul deciziilor-cadru pe cel al directivelor, prevăzând că acestea „sunt obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele”³⁸. Întrucât specificitatea ireductibilă a deciziilor-cadru se limitează la lipsa efectului direct al acestora³⁹, nu există niciun motiv pentru a exclude, în rest, supremația acestor instrumente pentru motivul că fac parte din domeniul cooperării interguvernamentale.

33 — C-105/03, EU:C:2005:386.

34 — C-66/08, EU:C:2008:253.

35 — 6/64, EU:C:1964:66.

36 — A se vedea Hotărârea din 5 iulie 2016, Ognyanov (C-614/14, EU:C:2016:514, punctul 34).

37 — A se vedea în acest sens Lenaerts, K., și Corthaut, T., „Of birds and hedges: the role of primacy in invoking norms of EU law”, *European Law Review*, Sweet and Maxwell, Londra, 2006, p. 287-315. A se vedea, în sens contrar, Peers, S., „Salvation outside the church: judicial protection in the third pillar after the Pupino and Segi judgments”, *Common Market Law Review*, nr. 44, Issue 4, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, p. 883-929, în special p. 920, care consideră că, dacă principiile supremației și efectului direct ar fi aplicate celui de al treilea pilon, intențiile autorilor tratatelor ar fi ignorate. Acest autor admite totuși că recunoașterea principiului supremației dreptului Uniunii în cadrul celui de al treilea pilon ar consolida principiul efectivității și nu ar încălca în mod expres textul tratatelor (p. 917).

38 — Articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, în versiunea rezultată din Tratatul de la Amsterdam.

39 — Prechal, S., și Marguery, T., califică lipsa efectului direct al deciziilor-cadru drept o „particularitate neimportantă” în „La mise en œuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales?”, *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, p. 225-251, în special p. 250.

83. Cel de al doilea considerent privește recunoașterea de către Curte a obligației instanței naționale de a recurge la tehnica interpretării conforme pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziilor-cadru și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea acestora.

84. Desigur, pentru a justifica aplicarea principiului interpretării conforme, Curtea nu s-a întemeiat pe principiul supremației, ci pe cel al cooperării loiale. Astfel, ea a precizat că acest din urmă principiu, care presupune în special ca statele membre să ia toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii, trebuie să se impună și în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, care, de altfel, este întemeiată integral pe cooperarea dintre statele membre și instituții⁴⁰. Această logică a argumentării era deja prezentă în Hotărârea din 10 aprilie 1984, Von Colson și Kamann⁴¹, având în vedere că în aceasta Curtea a dedus, în special, obligația de interpretare conformă a îndatoririi statelor membre de a lua toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii, precizând că acest drept se impune tuturor autorităților naționale, inclusiv autorităților judiciare în cadrul competențelor acestora⁴².

85. Nu este mai puțin adevărat că cerința interpretării conforme, pe care Curtea o consideră, potrivit unei jurisprudențe constante, ca fiind „inerentă sistemului Tratatului FUE, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate”⁴³, decurge din cerința eficacității dreptului Uniunii și din necesitatea de a asigura supremația acestuia asupra dreptului intern al statelor membre⁴⁴. De altfel, recunoașterea principiului interpretării conforme prin intermediul principiului cooperării loiale presupune în mod necesar admiterea, fie și în mod subiacent, a supremației dreptului Uniunii. Astfel, cum ar putea justifica obligația de cooperare loială care decurge din dreptul Uniunii faptul că instanța națională este ținută să modifice înțelesul dreptului său intern într-un sens conform cu dreptul Uniunii dacă nu s-ar fi considerat că această obligație trebuie să prevaleze asupra obligației instanței naționale de a soluționa litigiul în conformitate cu normele dreptului său intern?

86. Al treilea considerent este legat de evoluția cadrului juridic în urma finalizării perioadei tranzitorii prevăzute de Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la tratate. Potrivit articolului 10 alineatul (3) din acest protocol, măsura tranzitorie prevăzută la alineatul (1) a încetat să producă efecte în termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, și anume la 30 noiembrie 2014. Absorbția definitivă a celui de al treilea pilon în domeniul care figurează în cea de a treia parte a Tratatului FUE, titlul V, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, impune o „interpretare comunitară”⁴⁵. În această privință, trebuie arătat în special că, în timp ce competența Curții în conformitate cu fostul articol 35 UE reflecta caracterul interguvernamental al cooperării în cadrul celui de al treilea pilon, începând cu această dată, Curtea are o competență automată și obligatorie în materie preliminară, întrucât nu mai este subordonată unei declarații potrivit căreia fiecare stat membru recunoștea această competență și indica instanțele naționale care puteau sesiza Curtea. În această privință, este interesant de menționat că, în Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino⁴⁶, Curtea s-a întemeiat pe „importanța competenței Curții în materie preliminară în temeiul articolului 35

40 — Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, punctul 42).

41 — 14/83, EU:C:1984:153.

42 — A se vedea Hotărârea din 10 aprilie 1984, von Colson și Kamann (14/83, EU:C:1984:153, punctul 26).

43 — A se vedea recent Hotărârea din 28 ianuarie 2016, BP Europa (C-64/15, EU:C:2016:62, punctul 41 și jurisprudența citată).

44 — A se vedea în acest sens Simon, D., „La panacée de l’interprétation conforme: injection homéopathique ou thérapie palliative?”, *De Rome à Lisbonne: les juridictions de l’Union européenne à la croisée des chemins, Mélanges en l’honneur de Paolo Mengozzi*, Bruylant, Bruxelles, 2013, p. 279-298. Acest autor consideră că „ridicarea obligației de interpretare conformă la rangul de «principiu inerent sistemului tratatului» decurge în mod direct [...] din supremația [dreptului Uniunii] asupra dreptului intern al statelor membre” (p. 282). El adaugă că „legătura cu supremația dreptului Uniunii în general, iar nu numai cu punerea în aplicare a directivelor în special, este demonstrată de obligația de a asigura o interpretare «eurocompatibilă» atât cu actul de transpunere, cât și cu ansamblul dreptului național, fie că este anterior sau ulterior directivei” (p. 283).

45 — Prechal, S., și Marguery, T., „La mise en œuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales?”, *L’exécution du droit de l’Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, p. 225-251, în special p. 232.

46 — C-105/03, EU:C:2005:386.

UE” pentru a justifica recunoașterea în favoarea particularilor a dreptului de a invoca deciziile-cadru pentru a obține o interpretare conformă a dreptului național în fața instanțelor statelor membre⁴⁷. Recunoașterea unei competențe identice cu cea deținută de Curte în cadrul primului pilon demonstrează un puternic proces de convergență între acești doi piloni, care justifică calchierea efectelor deciziilor-cadru pe cele ale directivelor, cu excepția, desigur, a efectului direct, care este exclus în mod expres.

87. Din considerațiile care precedă deducem că decizia-cadru are, în temeiul principiului supremației, vocația de a prima în raport cu orice dispoziție de drept intern care i-ar fi contrară.

88. În conformitate cu logica decuplării efectului „de substituție” de „posibilitatea de a invoca excluderea”⁴⁸, apreciem că lipsa efectului direct al deciziei-cadru nu înseamnă că instanța națională nu are obligația de a înlătura dispozițiile dreptului său intern incompatibile cu dreptul Uniunii. Astfel, această obligație decurge în mod direct din prevalența dreptului Uniunii asupra dispozițiilor naționale care împiedică eficacitatea deplină a acestuia.

89. Această concluzie se impune cu atât mai mult în litigiul principal cu cât acesta nu opune doi particulari, dintre care unul ar invoca împotriva celuilalt dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, ci prezintă, dimpotrivă, un aspect vertical. Astfel, el opune statul neerlandez domnului Popławski⁴⁹. În plus, acesta se prevalează exclusiv de dreptul său național și nu invocă această decizie-cadru în scopul de a se prevala de un drept instituit în favoarea sa de acest instrument și intrat în patrimoniul său juridic.

90. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că dispozițiile articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată sunt lipsite de efect direct, că revine instanței naționale sarcina de a interpreta dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura posibilului, în conformitate cu dreptul Uniunii și că, în eventualitatea în care o astfel de interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională este ținută să lase neaplicate aceste dispoziții pentru incompatibilitate cu articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată.

91. Pentru a lămuri pe deplin instanța de trimitere, precizăm că, în cauza principală, înlăturarea dispozițiilor naționale care transpun motivul de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 implică aplicarea celorlalte dispoziții ale dreptului neerlandez care transpun această decizie-cadru. Rezultă, concret, că instanța națională trebuie să dispună executarea mandatului european de arestare.

C – Cu privire la a patra întrebare preliminară

92. Prin cea de a patra întrebare preliminară, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, în cadrul transpunerii articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru menționată, statul membru de executare poate condiționa refuzul de a executa mandatul european de arestare emis împotriva unui resortisant al unui alt stat membru de cerința ca statul membru de executare să fie competent să judece din nou infracțiunea pentru care a fost condamnat acest resortisant și să nu existe obstacole practice pentru inițierea unei noi urmăririi penale împotriva acestuia, în timp ce, atunci când este vorba despre unul dintre resortisanții săi, autoritatea judiciară competentă a acestui stat este obligată să refuze necondiționat predarea.

47 — Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, punctele 37 și 38).

48 — A se vedea, în special cu privire la această distincție, Simon, D., „L’invocabilité des directives dans les litiges horizontaux: confirmation ou inflexionnement?”, *Revue Europe*, nr. 3, LexisNexis, Paris, 2010. A se vedea de asemenea Dougan, M., „When worlds collide! Competing visions of the relationship between direct effect and supremacy”, *Common Market Law Review*, nr. 44, Issue 4, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, p. 931-963.

49 — Nu ar fi cu mult exagerat să se considere că litigiul opune chiar, desigur indirect, două state membre, Polonia, în calitate de stat membru emitent al mandatului european de arestare, și Țările de Jos, în calitate de stat membru de executare.

93. Instanța de trimitere arată că, pentru a ajunge la o interpretare a dreptului său național conformă cu articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, ar putea interpreta articolul 6 alineatul 5 din OLW în sensul că predarea unui resortisant al unui alt stat membru nu ar putea fi refuzată decât cu condiția să se stabilească atât că poate fi inițiată urmărirea penală împotriva acestui resortisant pentru aceleași fapte pentru care a fost deja condamnat în statul membru emitent, cât și că efectuarea unei astfel de urmăriri penale în Țările de Jos nu este împiedicată de niciun obstacol practic, cum ar fi netransmiterea de către statul membru emitent a dosarului penal al persoanei în cauză.

94. Potrivit instanței de trimitere, avantajul acestei interpretări ar consta în evitarea impunității persoanei căutate, întrucât, presupunând că pedeapsa pentru executarea căreia a fost emis mandatul european de arestare nu poate fi executată în Țările de Jos, ar putea fi totuși inițiată urmărirea penală pentru aceleași fapte împotriva persoanei căutate. Interpretarea menționată ar prezenta în schimb inconvenientul de a trata diferit resortisanții celorlalte state membre și resortisanții neerlandezi, întrucât pentru aceștia din urmă executarea mandatului european de arestare trebuie refuzată fără ca acest refuz să fie condiționat de asigurarea faptului că poate fi inițiată o nouă urmărire penală.

95. Alături de Comisie, considerăm că premisa pe care se întemeiază instanța de trimitere este eronată. Astfel, articolul 4 punctul 6 din această decizie-cadru nu prevede, ca alternativă a angajamentului asumat de statul membru de executare de a pune în executare pedeapsa, inițierea unei noi urmăriri penale pentru aceleași fapte împotriva persoanei căutate. Altfel spus, această dispoziție, întemeiată pe principiul recunoașterii reciproce, nu poate fi considerată o simplă transpunere a principiului „*aut dedere, aut iudicare*”, care, în dreptul extrădării, lasă statului solicitat opțiunea de a extrăda autorul infracțiunii sau de a-l judeca, în pofida hotărârii pronunțate în statul solicitant.

96. Întrucât interpretarea dreptului său național sugerată de instanța de trimitere nu este, în orice caz, conformă cu decizia-cadru menționată, nu este necesar să se ridice problema dacă diferența de tratament care ar rezulta din aceasta ar fi sau nu ar fi interzisă de dreptul Uniunii.

IV – Concluzie

97. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos) după cum urmează:

„1) Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să transpună motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel cum a fost modificată, astfel încât:

- autoritatea judiciară să fie obligată să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, fără a putea aprecia, în funcție de situația concretă a persoanei, dacă executarea pedepsei în acest stat este de natură să favorizeze reinserția socială a acesteia;
- refuzul de a executa mandatul european de arestare să aibă ca efect doar faptul că acest stat membru se declară dispus să preia executarea pedepsei, fără ca această declarație să echivaleze cu un angajament de executare;
- autoritatea judiciară să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate împotriva unei persoane căutate care rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al

acestui, în timp ce, pe de o parte, decizia de a prelua executarea pedepsei, care este adoptată după decizia de a refuza executarea, este condiționată de cerințe referitoare la existența și la respectarea unei convenții încheiate între statul membru emitent și statul membru de executare, precum și la cooperarea statului membru emitent, iar, pe de altă parte, refuzul de a executa mandatul nu este repus în discuție în cazul imposibilității de a prelua executarea pedepsei din cauza neîndeplinirii cerințelor impuse.

- 2) Dispozițiile articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel cum a fost modificată sunt lipsite de efect direct. Totuși, revine instanței naționale sarcina de a interpreta dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura posibilului, în conformitate cu dreptul Uniunii și, în eventualitatea în care o astfel de interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională este ținută să lase neaplicate aceste dispoziții pentru incompatibilitate cu articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 astfel cum a fost modificată.”